

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Стара Загора, 18.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: М. М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно гражданско дело № 20255500500707 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 402/11.06.2025 г. по гр. д. № 1704/2024 г. на Районен съд – Казанлък са отхвърлени предявените от М. Я. Д. искове, както следва: **1/** искът по чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79 ЗС - за признаване за установено по отношение на ответниците П. Н. Р., ЕГН ***, и М. Н. Р., ЕГН *****, че ищцата е собственик на ½ ид.ч. от ПИ с идентификатор № 35167.260.349 по КККР, одобрени със Заповед № РД 18-88/26.11.2015 г. на ИД на АГКК, с адрес на имота: гр. К., ***, с площ от 1251 кв. м., с трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: лозе, категория на земята: 9, номер по предходен план 260349, със съседни: 33167.260.363; 35167.260.362; 35167.260.350; 35167.260.346; 35167.260.109, е отхвърлен като неоснователен; **2/** искът по чл. 19, ал. 3 ЗЗД – за обявяване за окончателен сключения на 31.07.2008 г. предварителен договор за покупко-продажба с предмет прехвърляне – учредяване на правото на собственост върху посочения по-горе недвижим имот с идентификатор № 35167.260.349, е отхвърлен като погасен по давност.

Ищцата М. Я. Д. е подала въззивна жалба, в която се твърди, че решението е неправилно поради противоречие с материалния закон и необоснованост. Твърди се, че ищцата е доказала сключването на предварителен договор за покупко-продажба на процесния имот през 2008 г., както и заплащането на продажната цена. Установява се и обстоятелството, че

ищцата владее имота явно и необезпокоявано, като извършва действия, с които отблъсква владението на трети лица. Навежда довод за идентичност на процесния недвижим имот с имота, посочен в решение № 1/19.10.1992 г. на ОСЗГ – гр. К. и в НА № 22, том 1, н.д. № 38 от 18.01.1971 г. на КРС. Иска се отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на иска. Релевирано е искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Въззиваемите П. Н. Р. и М. Н. Р. са подали в законоустановения срок писмен отговор, с който оспорват жалбата. Твърдят, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, поради което молят същото да бъде потвърдено. Направено е искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно, но е недопустимо.

В подадената от М. Я. Д. искова молба вх. № 9646/04.07.2024 г. се твърди, че на 31.07.2008 г. между ищцата и ответника Н.П.В. Р., ЕГН *****, бил сключен предварителен договор за покупко-продажба на процесния поземлен имот в землището на гр. К.. Посочва се още, че в края на м. септември 2008 г., след плащане на цялата продажна цена от страна на ищцата, ответникът ѝ предал владението върху имота. Впоследствие обаче не се стигнало до сключване на окончателен договор за покупко-продажба. С оглед на тези съображения, в исковата молба е формулирано искане да бъде признато за установено по отношение на ответника Н.П.В. Р., че ищцата е собственик на процесния недвижим имот на основание изтекла в нейна полза придобивна давност считано от края на м. септември 2008 г. до датата на предявяване на иска /04.07.2024 г./. В случай че този иск не бъде уважен, ищцата моли да бъде уважен предявеният от нея евентуален иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД за обявяване за окончателен на сключения между нея и ответника предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 31.07.2008 г.

От данните по делото е видно, че на 25.09.2024 г. Районен съд – Казанлък е разпоредил да се изготви справка в НБД „Население“ за статуса на ответника Н.П.В. Р., ЕГН *****.

Видно от изготвената справка от 25.09.2024 г. за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.2019 г. Н.П.В. Р. е починал на *** г.

С оглед данните от справката, с определение № 2209/27.09.2024 г.

районният съд е приел, че в случая е налице хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 2 ГПК. Ето защо съдът е спрял производството по делото и е указал на ищцата да посочи правоприемниците на Н.П.В. Р. в шестмесечен срок от съобщението, тъй като в противен случай производството ще бъде прекратено.

С молба от 04.11.2024 г. ищцата е представила удостоверение за наследници и е посочила като правоприемници на Н.П.В. Р. лицата П. Н. Р. /син/, ЕГН *****, и М. Н. Р. /син/, ЕГН *****.

С определение № 2691/11.11.2024 г. Районен съд – Казанлък е възобновил производството, заличил е Н.П.В. Р. като ответник по делото, на основание чл. 227 ГПК е конституирал правоприемниците му П. Н. Р. и М. Н. Р. като ответници по иска и е оставил исковата молба без движение, с указания за представяне на 1 бр. препис от същата и от приложенията към нея.

На 20.11.2024 г. районният съд е разпоредил осъществяване на процедурата по чл. 131, ал. 1 ГПК за връчване на преписи по отношение новоконституираните ответници П. Н. Р. и М. Н. Р., с указания относно възможността за подаване на писмен отговор на исковата молба.

На 11.06.2025 г. - след разглеждане на делото в о.с.з. и след приключване на устните състезания- районният съд е постановил крайния си акт по съществото на спора, като е отхвърлил като неоснователни предявените срещу П. Н. Р. и М. Н. Р. искове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК и чл. 19, ал. 3 ЗЗД.

От изложеното по-горе е видно, че в случая първоначално посоченият от ищцата ответник е конкретно физическо лице, което е починало преди образуване на настоящото исково производство – исковата молба е подадена на 04.07.2024 г., а Н.П.В. Р., ЕГН *****, е починал на *** г.

Съгласно разясненията, дадени в т. 2 от ТР № 1/09.07.2019 г. по тълк. д. № 1/2017 г. на ВКС, ОСГТК, процесуалната правоспособност е абсолютна процесуална предпоставка за възникването на правото на иск. Исково производство, при което посоченият в исковата молба ответник е починал преди предявяването на иска, е недопустимо и подлежи на прекратяване, поради начална липса на правоспособна страна, с която да се учреди валидно процесуално правоотношение. Смъртта прекратява съществуването на физическото лице като правен субект и слага край на неговата правоспособност. Отпадането на правоспособността по материалното право има за последица и липса на процесуална такава. Поради това, предявяването на иск срещу лице, което към този момент вече е починало /загубило материалната си правоспособност/, изключва изначално възникването на валидно процесуално правоотношение. В този случай не се касае за нередовност на исковата молба по смисъла на чл. 127 и чл. 128 ГПК, която може да бъде поправена по реда на чл. 129 ГПК, а до липса на първоначална процесуална легитимация на главна страна в процеса. Това обуславя и невъзможност процесът да продължи по реда на чл. 227 ГПК в лицето на

правоприемниците, защото процесуалното правоприемство предполага страната да е починала в хода на процеса, при наличието на вече учредено с нея валидно процесуално правоотношение. След като процесуално правоотношение не е възниквало, то не може и да бъде „продължено” при условията на чл. 227 ГПК. Без правно значение е знанието или незнанието на ищеца, че посоченият от него ответник е починал. Законодателят не е уредил правно основание, по силата на което да се приеме, че и в този случай, за целите на гражданското съдопроизводство, процесуалното правоотношение с несъществуващия правен субект се поражда, а след това производството продължава с участието на неговите правоприемници.

Ето защо настоящото исково производство, предвид липсата на процесуална легитимация на първоначалния ответник и невъзможност същият да бъде заместен в хода на процеса, се явява недопустимо. Доколкото смъртта на Н.П.В. Р. е настъпила преди предявяването на иска, съобразно цитираното по-горе тълкувателно решение, подаването на исковата молба не е довело до възникване на валидно процесуално правоотношение и същата е следвало да бъде върната на основание чл. 130 ГПК от районния съд. Следователно действията на съда по спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 2 ГПК и по разглеждане на спора след конституиране на правоприемниците на Н.П.В. Р. на основание чл. 227 ГПК се явяват незаконосъобразни.

За пълнота следва да се посочи, че в случая не е налице и нередовност на исковата молба, която може да бъде отстранена в това производство, доколкото в обстоятелствената част и в петитума ѝ ищцата М. Я. Д. е посочила конкретно физическо лице, срещу което се предявява искът. От данните по делото е видно, че не е налице грешка в начина на изписване на името на ответника, не се касае за няколко лица с еднакви имена или за несъществуващо изобщо лице, индивидуализирано със сочените от ищцата имена, за да се приеме, че е налице поправима нередовност на исковата молба.

С оглед изложеното по-горе, Окръжен съд – Стара Загора намира, че произнасяйки се по така предявените искове, районният съд е постановил недопустимо съдебно решение, поради което на основание чл. 270, ал. 3, изр. 1 ГПК същото следва да бъде обезсилено, а производството по делото следва да бъде прекратено.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК ищцата дължи на ответната страна сторените съдебно-деловодни разноски, както за въззивната инстанция, така и за първоинстанционното производство. В случая са представени доказателства за реално извършени разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар, единствено от страна на въззиваемия-ответник П. Н. Р., а именно – 587,99 евро - разноски пред Окръжен съд – Стара Загора и 766,94 евро – разноски пред Районен съд – Казанлък. Ето защо ищцата М. Я. Д. следва да бъде осъдена да му заплати посочените суми на основание чл. 78, ал. 4 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА изцяло като недопустимо решение № 402/11.06.2025 г. по гр. д. № 1704/2024 г. на Районен съд – Казанлък, като **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 4 ГПК М. Я. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. К., **, да заплати на П. Н. Р., ЕГН *****, с адрес: с. Л., **, сумата от 766,94 евро – съдебни разноски пред Районен съд – Казанлък, както и сумата от 587,99 евро – съдебни разноски пред Окръжен съд – Стара Загора.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд по реда на чл. 280 и сл. ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____